

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. XVIII. Summarium rationum, ob quas Dei Vocationi sit parendum: & solutio inanum excusationum, quas ignavi, & pusillanimes pro se afferunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

subijciaris; sed stuporem, quo omnino abijcias animum; & viuens rebus terrenis, eris tanquam mortuus & absque corde ad cœlestes: donec in tua duritie moriaris, & gratiæ vitam in æternum amittas. O supplicium horrendum! *ô iudicium sine misericordia iis, qui non faciunt misericordiam*! *ô cœci insipientis Nabal imitatores, i si sciretis donum Dei, & quis sit, qui in ipso paupere vobis dicit, sicut Samaritanæ: da mihi bibere: daretis ei procul dubio quicquid peteret: & tunc tantundem ab eo petere possetis, ipseque daret vobis aliquam vinam, quæ vestræ cupiditatis ignem extingueret, animæque maculas elueret, centuplum vobis reddens eleemosynæ sibi datæ. Nam pro gratiarum actione, quod pauperis vocem audiistis, vocabit ipse vos tali vocatione, vt eam audiatis, & pro eleemosyna bonorum terrenorum, copiosissimam faciet vobis bonorum cœlestium.*

CAPVT XVIII.

SYMMARIUM RATIONVM, OB QVAS DEI

vocationi sit parendum: & solutio inanium excusationum, quas ignaui & pusillanimes pro se afferunt.

MEDIORVM, quæ ex nostra parte adhibentur, ad vocationem diuinam ita audiendam, vt efficacitatem suam re ipsa habeat, suauissimum & efficacissimum est attendenda & profunda ratio- num, quas ad id hæcenus adduximus *Meditatio*. Quæ rationes ex se ipsis sunt aded fortes, vt absque vlllo dubio intellectu conuincant, & voluntatem permoueant eius, qui magno spiritu bonoque desiderio eas perpenderit. Quod quia non fit, innumeri sunt, qui diuinæ vocationi resistent, ac pereant, quod sensit Ieremias Propheta, cum dixit: *a desolatione desolata est omnis terra: quia nullus est, qui recogitet corde, quia scilicet non incumbunt serid, cum attentione & affectione cordis, vt cogitent mala, quæ patiuntur; remedia, quæ habent; vocesque Dei vocantis, vt eos ab eis liberet. Si enim cum Spiritu hæc recogitarét, adesset lux cœlestis, tales in eis sensus efficiens, vt eorum corda mutare valerent. Vt itaque eas rationes aptè noueris meditari, earum summam hic tibi proponemus, in sex puncta distributas: quis videlicet sit Dominus, qui vocat; & quis tu, qui vocaris; ad quid voceris; & quæ ratione: quàm deinde sint leues & inanes excusationes, quas adfers, ne Dei vocationem exaudias: ac denique damna, & incommoda, quæ ex non audita tibi proueniunt.*

§. 1. *Particularis quatuor harum rationum consideratio.*

PRIVM itaq; considera, eum, qui te vocat esse Deum, sapientiam infinitam, amatorem æternum, immensum, omnipotentem, infinitè bonum,

Tom. 1.

V

pulchrum,

h Iacob .2.

3.

I Ioan. 4. 10.

Meditatio
peccatori
necessaria.a Ierem. 12.
21.sex consi-
derationes.

Primum
punctum.
Quis voca-
tur
Deus.

Jer. 17. 11

2. Punctum
c. Mat. 18. 12
Luc. 15. 4.
Quem!
Peccatorem

pulehrum, ac diuitem: qui si te ad suum obsequium vocat, nō id facit, quōd te indigeat; sed quōd tu ipso indigeas: ipse verō delectatur cum benē tibi facit: quia ipse bonus est. Qui te vocat est creator, qui ex nihilo te condidit; Pater, qui tibi dedit, vt esses; Redemptor, qui proprio sanguine te redemit; prospector omnium, quæ ad tuam vitam sunt necessaria; Magister qui tuas ignorantias discit; Medicus, qui tuis medetur morbis; Iudex, qui te in hora mortis est iudicaturus; ac denique Rex, qui te sit remuneraturus, aut puniturus pro meritis. Quid igitur magis est rationi consonum, quā creaturam, sui creatoris vocem audire; *filium*, parentis; *seruum*, Domini sui; *egenum*, eius, qui necessitati possit subuenire; *discipulum*, sui magistri; *infirmum*, sui medici; *reum*, sui iudicis. & *subditum*, sui Regis: à quo & præmium & pœna æterna dependeat: quōd si hoc aded est rationi consentaneum: quā eidem aduersabitur, quōd illius Domini voci obsurdescas, in quo tot sunt nomina ac tituli, quibus verē obstringaris, vt illum audias? si *ovis*, (quemadmodum Christus Dominus ipse dixit) cum sit animal rationis expertus, proprii sui pastoris vocem audit, eumque præcedentem sequitur: cur tu homo ratione præditus vocem Dei, tui proprii, ac veri pastoris nō audis, nec ei statim pares, vt facias quicquid tibi præcipit? & si (vt ait Ieremias) *hæperdicimus pullus*, quem falsa mater incubans eduxit, cum primū vera matris vocem & illicem audit, ficta matre relicta, eam sequitur: tu qui falsis illecebris per tyrannidem à Dæmone detineris, cur non audis IESU Christi veri tui Patris vocem, falso & fraudulento prædatore relicto? pudeat itaque te, lumine rationis & fidei illustratum, non facere quod aues illæ instinctu solo nature faciunt: discere ab eis supremi huius Imperatoris vocem audire, quem audiunt, & obediunt Angelorum Hierarchiæ. est enim infinite dignus, cui infinita obedientia, si ea esset possibilis, obediatur.

Hinc obligationi noua alia accedit ex vilitate eius, quæ DEVS dignatur vocare, si enim attentē desideres, quis sis, inuenies, ex te ipso *quem* te esse scabiolam, turpem, & à reliquo grege *errantem*, absq; proprii pastoris protectione, ab infernalibus lupis circumdatam, qui fame & siti insatiabili animam tuā deuorare, & sanguinē exhaurire contendunt: à quorum rabido & furioso ore proprijs viribus te non possis liberare. Es veluti *drachma*, siue numus cælestis Regis imagine cufus: aded tamen defædatus & obscuratus, vt solus, qui te creauit, reformare possit, primæq; figuræ & pulchritudini restituere. Es deniq; *homo* quidā quoad spiritum pauper, infirmus, claudus, & cæcus, Dæmonis mancipium, peccatorum tuorum carnis constructus, & secundū præsentem iustitiam, ad inferni tenebras damnatus manibus pedibusq; solidissima obstinationis catena adstrictus, libertate & spe amissa inde in æternum exeundi. Et quamuis sis talis, sicut iam dixi, lo-

co pæ-

co pena, quam es pro meritis, dignatur vocare te semel & saepius ad suum obsequium. Quomodo ergo praeremittes, eius vocationi parere, nisi aded es excaecatus, vt propriam miseriam non agnoscas? *Od sardi* (ait DEVS per *Isaiam*) *cur non audis? o cæci, cur non intuemini ad videndum? sed quis cæcus nisi seruum meum? & surdus, nisi ad quem nuncios misit? quis cæcus nisi qui venundatus est, & tradidit se peccato, cum teneretur seruus esse Domini? Tu es ille cæcus, nisi necessitatem, in qua es constitutus, agnoscas; & tu idem es surdus, nisi vocem huius Domini audias, qui vult tibi subuenire.*

ET nisi omninò sis cæcus, tertiam rationem considera, ad quantam scilicet felicitatem te vocet, & aduerres quanto beneficio, gratiaque te afficiat, cum dignatur vocare. Vocat enim ad gratia vitam, ad virtutum pulchritudinem; ad pacem, quæ exuperat omnem sensum; ad Spiritus diuini gaudium, & ipsummet Spiritum S. accipiendum, qui habitat in te tanquam protector & consolator tuus, & tanquam sponsus animæ tuæ. Vocat etiam vt membrum sis viuum Ecclesiæ, particeps meritorum *Iesv CHRISTI*, eiusque Sanctorum; ad cænam regiumque conuiuium, quod iustis instituit *DEVS*. Et vt dignè cæna illi adsis, nuptiali, hoc est charitatis veste te induet: dabit oculos vitæ fidei, feruentium affectuum pedes ac vires ad heroica sanctitatis opera præstanda. Et quid vis amplius? etiam vocaris ad hereditatem cælestem, ad societatem Angelorum, ad claram ipsius Dei visionem, & fruitionem ad ingressum in gaudium Domini tui, & bibendum vsque ad satietatem de torrente voluptatum eius. Ad denique ad omnia bona possidenda, quæ præparauit *DEVS* diligentibus se; quæ aded sunt copiosa & magna, vt neque oculus viderit, neque auris audierit, nec in cor hominis ascenderit, quàm sit excellens eorum magnitudo. Et quandoquidem tam es addictus proprio bono, ostende hunc humanimum, respondendo vocationi, quæ fons est aded grandium bonorum.

NE o minus alliciet te ad respondendum huic vocationi, si modos perpendas quibus vocaris. Nam ipsemet *DEVS* descendit de cælo, vt te equareret, quasi nullam aliam præter te ouem haberet: *vultq; te imponere in humeros suos, aded gaudens, vt ab amicis, & vicinis petat sibi congratulari, quòd te inuenerit.* Et quamuis tibi sit iucundum in tui pastoris humeris portari, ipse tamen haud dubiè sensit onus aded graue, vt fecerit ipsū flectere, vitamq; in cruce exponere. Cur ergò nò finas te à tã bono pastore portari: eius oculi te ducunt, pedes portant, manus tenent; humeri sustentant, suoq; collo tanq; torque coniungit, honori sibi tribuens, q; te eo afficiat honore: vt & tu honorẽ tuum reputes, quòd eum sequaris, qui suū reputat, quòd te vocet: Attende etiã quot faces accèderit, vt per mille vias te quæreret, per miracula, exèpla

d/ai. 42. 18

1. Punctum
Ad quid!
Gratiam
& gloriam.

1. Punctum
c Luc. 15. 4
quomodo!
per se ipsi.

sermone ac libros variis deniq; illustrationibus teuebras tuas illustrando. Quoties ad ostium tuum pulsauit, aduersitatibus tam proprijs, quam aliorum ad te excitandum? quot beneficiorum catenas in te coniecit, vt ad suū obsequium pertraheret? Quot beneuolas inspirationes in cor tuum, vt illud emolliret, est iaculatus? Quid igitur est, quod necdum te illi dedas, & ad praestandum, quod perit, subijcias? si vilis aliquis homo esses & abiectus, Rexque terrenus te vocaret, vt in aula sua & propria camera illi seruires, magna tibi offeres stipendia; gratiasque promittens magnas: fortunā procul dubiō tuā hic agnosceres, & in momento, quod tibi proponeretur, amplectereris: quanto igitur maior felicitas tibi esse reputāda, quod talē te Deus, & Dominus talis te vocet, & ad rem tantā vocet? si hoc non intelligis, dico, te non esse hominem; si non magni, vt par est, aestimas, dico, te esse bestiam; quod si contempnas: quid dicam, nisi quod videaris esse demon. si enim aliquid hominis habeas, nec Dæmon cordis tui dominium acceperit, cedes procul dubiō firmis ad eō rationibus, summæque felicitati tribues, quod requirat Deus obsequium tuum in domo sua.

§. 2. *Contra pigrorum excusationes.*

Cum ea, quæ diximus, ita se habeant, quam excusationem afferre poteris, ob quā diuinæ vocationi non acquiescas? & quamuis ex prædictis oēs, quas afferre possis, solutæ maneat ac refutatæ, audi tamen quid tibi dicat Sapiēs, per cuius os Spiritus S. loquebatur: *appropia te ad me indoliti, & cōgregate vos in domū disciplina. Quid adhuc retardatis? & quid dicitis in his quæ hætenus vobis dixi, quas excusationes afferre potestis? anima vestra aridissima sunt, sicutq; vehementer torē cælestē. Aperui os meū & locutus sum, vt vos doceā: comparate vobis sine argento & collū vestrum subicite iugo, obedientes meis consilijs: suscipiat anima vestra libenter disciplinam & adhortationes meas: in proximo est enim inuenire eam, modō seridē & ex animo querere velitis. V. dete oculos vestris, & exemplū in me capite: quia modicum laboraui, & inveni mihi multam requiem: operamini opus vestrum antequam tempus elabatur, & dabit vobis mercedem vestram in tempore suo.* Hæc sunt Spiritus S. verba per os huius Sapiētis, quæ omnia sufficientes sunt rationes ad cōfutandas tuas excusationes; & te permouendū ad quæredam veram sapientiam, gratiā scilicet & amicitiam Dei. Audi itaq; insipiens, si cupis talem esse desinere: appropia ad Deum, qui est vera lux, vt suā te gratiā illuminet; ingredere domum disciplina, quam S. Augustin. dicit esse Sanctam Ecclesiam: in qua tanquam in aliqua Vniuersitate & Scholis cælestib⁹, Sæctorum scientia prelegitur, quæ consistit in vera fide, & inflammata Charitate, cum cæteris virtutibus, quæ sanctum faciunt habentem. Quam scientiam si discere refugias, cedo, quæ sit causa? si dicas, tibi non esse magnopere necessariam, nam tibi sufficere cor-

f Eccl. 31.

Opusc. de
dom. discipl.
pina.

poris bona: Ignorantia tua clamat contra te; & anima tua ingens ficcitas testimonium profert, quod huiusmodi temporalia bona non satis sint ad tuum explendum desiderium: Quod (vt supra satis ostendimus) vacuum erit semper & inane, nisi queras aeterna bona. Si proferas quod non sit tibi argentum & aurum, aut alia facultates ad praestantissimam eam gratiam comparandam: respondet tibi Magister ipse: se gratis, & sine vlllo *g argento* eam tibi daturum: ne tuas facultates, sed voluntatem tantum, liberumque consensum tuum requirere; & satis sibi esse, quod audire eum velis, eique parere. Quod si adhuc obijcias, magno tibi labore longoque tempore opus esse ad caelestem hanc scientiam addiscendam: Sapiens ipse hanc deceptionem reteggit, dicens: *in proximo est inuenire eam, modò collum tuum eius obedientia iugo subicias, teque suo exemplo securum facit, ac certum, dicens, quod modicum laborauerit, & inuenit multam requiem.* Idem verò tibi eueniet, cū dicat Sapiencia ipsa incarnata, *h iugū suū suauē esse, & qui illud tulerit super se, inuenturum requiem anima sua.* Quod si tandem adijcias: sufficiens tibi tempus suppetere ad eam comparandam, eò quòd vita sit longa & quocunq; tempore ad Deum te conuerteris, te ab ipso recipiendum. haec adeò temerariam sententiam reiecit ipse Sapiens vltima sententia, qua libro suo finem imponit dicens: *operamini opus vestrum ante quàm tempus elabatur: & dabit vobis DEVS mercedem vestram in tempore suo.* Quali moneret: attende, quòd nullum opus adeò sit tuum, atque propria salus, ad quā assequendam conditus fuisti: ad id viuus in terra: si hanc negligas, frustra laboras: & licet totum mundum lucreris, parum tibi proderit, nisi illam assequaris. Ad hoc autem opus peragendum huius vitæ tempus tibi conceditur: nisi ergo in eo opere labores, & occuperis, tempus amittis dignusque es, qui vita priueris. Cū ergo nescias, quamdiu illa sit duratura; iurè teneris totum eius tempus in hoc opere expendere: quo enim amplius in terra laboraueris, eò erit merces tua copiosior in cælo. Denique si adhuc in adferendis excusationibus persistas, nec rationibus & solutionibus allatis des locum, citò tuæ pertinaciæ damnum experieris: **D E V S** enim non rationibus sed flagellis; non argumentis, vt te conuincat, sed supplicijs, vt confundat, respondebit. Et eueniet tibi, quod inuitatis se excusantibus ad cœnam euenit: contra quos grauiter iratus paterfamilias iurauit, quod *nemo vironum illorum gustaturus esset cœnam eius.* Nam, vt ait S. Gregorius, qui non accedit ad Deum quando vocatur: fortè cū accesserit, repelletur; & experietur in se horrendas illas diuinæ Sapienciæ minas: *quia vocaui & renuistis: exaudi manum meam, & non fuit qui aspiceret, adueniet tempus, quo inuocabitis me, & non exaudiam; sed in interitu vestro ridebo.* Nam cæli ianua claudicam vobis, quod fatuis Virginibus: *Nescio vos.*

Sap. 6.

g Isa. 55. 1.

h Mat. 11. 30

i Luc. 14. 24
Hen. il. 3. m.
Euang.

k Prou. 24.

§. 3. *Aduersus excusationes eorum qui pusillo sunt animo, ac diffidunt*

SUPEREST ad aliorum excusationes respondere, qui in alio sunt extremo, diffidentia scilicet de diuina misericordia; siue id ex magna melancholia, pusillanimitate, & scrupulis proueniat; siue ex mala conscientia, quæ abstulit illis fiduciam: persuadens illis, se esse iam reprobos, sicut Esau, sibi que nec uocationem superesse, nec ueniam peccatorum: præcipue si iam aliquoties eam impetrarunt, & tamen in eadem reciderunt, nec in bono cepto perseuerarunt. Contra quos, etsi in precedentibus omnibus capitibus, & nominatim 3. & 11. allatae fuerint multæ & efficacissimæ rationes, prophetiæ & parabola, quæ aperte satis proponunt, & ostendunt ingens desiderium Dei, uocandi & iustificandi omnes peccatores: uolo & nunc alterius Sapientis testimonio eos conuincere, qui ab ipso Deo inspiratus, cuius conditionem satis perspectam habebat, sic cum eo loquitur: *Miserere omnium quia omnia potes, & dissimilas peccata hominum propter penitentiam. Diligis enim omnia que sunt; & nihil odisti eorum, que fecisti: nec enim odians aliquid cessit iustis, aut fecisti. quomodo autem posset aliquid permanere, nisi tu uoluisses: aut quod à te uocatum non esset, conseruaretur? parcis autem omnibus quoniam tua sunt Domine, qui amas animas.* O uerba amore plenissima, uereque efficacia ad quemuis etiã pusillanimè peccatorem consolandum; qui in eisdem aduertere potest infinitam DEI in suas creaturas bonitatem, eius amorem, sine odio; misericordiam, sine crudelitate; omnipotentiam, sine tyrannide; liberalitatè, sine penitentia; patientiã & longanimitatè, sine ullo limite & mensura: Talia igitur habens pignora, cur nõ benè speres? & cur nõ exultes, cõfidens, te unũ fore ex ijs, quorum nomina scripta sunt in libro uitæ: ideoque à Deo uocandum, ut iustificeris & glorificeris sicut illi. Cedo itaque pusillanimis peccator, si uerè ita est, quemadmodum ipsamet ueritas asserit: quod Deus misereatur omnium, eò quod omnia possit, & nullam faciens iacturam bonorum suorum possit eis remedium asserre: Cur nõ etiam tui miserebitur, eum ei non desit potentia ad te reparandum? Cum Deo abstuleris omnipotentiam ad subueniendum tuis miserijs; tunc etiam poteris auferre misericordiam & commiserationem earum. Aequè enim proprium est Dei esse misericordè, atque esse omnipotentem; & ipsa Ecclesia canit: *DEVS qui omnipotentiam tuam parcendo maxime & miserando manifestas, &c.*

QUOD si anxie adhuc times, te non perseueraturum in eo quod incipies; attède quid Sapiens ipse dixerit: *quomodo posset aliquid permanere, nisi tu uoluisses: aut quod à te uocatum non esset, conseruaretur* uerè enim Domine, perseuerantia nostra à tua pendet uoluntate; & sanctitas nostra, nisi continuè eam uocatione tua conserues, permanere non poterit; sed quoniam es uerus animarum, quas cõdidisti, amator, nõ statim ultionem sumes de peccatis eorum;

sed

a Sap. 11. 24.

sed iram tuā dissimulans expectabis, vt pœniteat: & tunc lubens eius remittes: quia opera sunt manuum tuarum; cupisq̄ue eas finem consequi, in quē sunt condita. Quis prudens domum aliquam ædificat in suam habitationē: quam sine vlla causā mox diruat? aut quis plantat vineam siue hortū in suā recreationem; quem sine causā, & pro libitu extirpet & comburat? & quisnam pulchrā aliquā piēturā, aut personæ sibi charissimæ imaginē ad viuum depingi curat, quam statim sine vlla causā pro suo tantum libitu inficiat, & per terram trahat? si igitur harum rerum artifices, opera sua cupiūt permanere, & vsui esse in eum finem, in quem facta fuerunt: cur Dominus DEVS noster, *b cuius dona & vocatio* (vt ait Apostolus) *sunt sine pœnitentiā* non volet opera sua permanere & finem assequi, in quem fuerunt creata? anima tua domus est à Deo ædificata, vt in ea æternum habitaret: quia *delicia eius esse cum filiis hominū*. Est quoque vinea plantata à manu eius dextera, vt fructu eius sese oblectet; *imago* est & figura diuinitatis eius: quā ipse dilectissimam habet, ac plurimi facit. Quare ne timeas, Deum gratis & suo tantum libitu destructurum quod fecit, & odio habiturum opus manuum suarum: cum omnia ex amore, & sine vilo odio fecerit. Hic amor eum impulit, vt te crearet: idemq̄; nunc impellit ad te vocandū, gratiæq̄; vitā donandā; ac permouebit, vt etiā det perseverantiam ad coronā gloriā consequendam: *d quia qui cepit in vobis opus bonū, perficiet*. Quod opus cum non ceperit ob tua, sed ob Iesu Christi filij eius merita; propter eadē perficiet illud, si tu volueris. *e Qui filium suū* (vt ait Apostolus) *tibi dedit: quomodo non etiam cum illo omnia tibi donabit? quis accusabit aduersus electos Dei: nū Deus ipse, qui eos iustificat? quis est, qui eos condemnet? an Christus Iesus qui pro eis mortuus est, qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiā interpellat pro nobis?* si itaq̄; patrem habes ad eō liberalem, vt suum tibi det filium; & redemptorem ad eō profusum; vt totum suum sanguinē tibi tradat: *advocatum* ad eō potentem, vt sit æqualis potentia cum supremo ipso iudice: quam habes huius defectiois causam & rationem, quasi ex numero sis reproborum? si ob tua peccata dignus es, quē Deus oderit ac repellat; per dilectum hunc eius *filium* ab eo diligeris; si tua ipsa peccata contra te vindictam clamant, *sanguis* eius filij clamat misericordiam: Et, si Deus vellet opus destruere quod condidit, interponet se, qui illud redemit; & vt filio suo gratificetur; & in eo, quod iurē petit, satisficiat: exhibebit seruo misericordiam: nisi ipse tibi deesse, & obicem ponere velis. Ideoque quod filius est pro merito remunerabit in seruo.

SED vterius adhuc fiduciam tuam progredi par est, quemadmodum diuina ipsa misericordia se vterius effundit: à qua sperare licebit, quod non solum peccata tua condonabit, sed etiam ad amicitiam & arētissimam necessitudinem admittet; quemadmodum Episcopo cuidam magno peccatori,

b Rō. 11. 29.

c Prou. 8. 31.

d Phil. 1. 6.

e Rō. 8. 32.

tori,

¶ *Apoc. 1. 19.*

tori, quem ad relinquenda peccata exhortabatur, dixit: *fanculare & penitentiam age: Ecce sio ad osium, & pulso: si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi ianuam, introibo ad illum, & cœnabo cum illo, & ille mecum.* O promissionem dignam Deo, pignusque certum ac securum perfectæ nostræ reconciliationis! Perpende itaque frater, qualis hæc sit promissio, quis eam faciat & cui: & cognosces quantam habeas causam & rationem, plenissimam tuorum peccatorum veniam, nouorumque donorum cœlestium augmentum sperandi. Cogita enim potentissimum aliquem Regem ex aula & palatio suo exeuntem, ad miserimi cuiusdam hominis calam peruenire, qui ob admissum læsæ Maiestatis crimem, crudele supplicium esset promeritus: inueniens verò oculis ianuam pulsât, vt sibi aperiat: qua aperta ipse ingrediatur: sed videns hominem lacrymantem, suæque proditoris pœnitentem ac dolentem: mox illi crimem condonet, & in suam amicitiam admittat; addens, se in signum huius remissionis ac reconciliationis velle nocte illa apud ipsum hospitari, & statim iubeat mensam sterni, Regiæ suæ personæ accommodatam: Cui mox iubeat ipsum hospitem assidere, & ex eadem qua ipse parobside vesci cum quo amicam etiam familiaritatem & consuetudinē, atque si ipsi esset æqualis, ineat, spondeatque, se ipsū semper amicum habiturum ac familiarem, ac frequenter ad ipsum rediturum, & magnificè hospitalitatem recompensaturum. Si inquam Rex aliquis cum proditore suo subdito hæc faceret: quis nobilem illam & magnificam beneuolentiam, & necessitudinem non admiraretur? Quis non à tali Rege veniam speraret, si eum offendisse contigisset? & quis non in eius amicitiam, se insinuaret, & omni conantū ad eam venire contenderet; si is suam propensionem ostenderet, ad eam cum omnibus incundam? O Rex æternæ, quàm aptè tibi tribuitur, quodd de Rege hoc terreno est dictum! Tu **D E V S** meus de cœlo ad terram nostram descendens, ad peccatoris domum accedis, lenibusque ac dulcissimis inspirationibus eius fores pulsas vt tibi aperiat: qui si, tuam vocationem audiens, aperuerit; mox ad cor ipsius penetras: quem si flebilem, sui que peccati pœnitentem videas; mox culpam remittis, & ad arctissimam tecum amicitiam admittis, remanesque tanquã hospes in eius domo, tota tristis huius vitæ nocte: in cuius amoris signum vis cum illo cœnare, & vt ille tecum cœnet: vtroque eidem mensa assidente, atque si duo essetis valdè æquales amici. Ibi indulges ei, offerendo vitæ cibos delibãdos, quibus tu ipse vesceris, iucunda suauiaque; inis ibi colloquia, secreta tua illi communicando; ac polliceris, te semper illum amicum habiturum, ac frequenter inspirationibus tuis eum inuisurum, ditando illum semper cœlestibus donis. Quis igitur, ô Rex benignissimè, non rapiatur in admirationem, attendens quid erga peccatores facias? quis non

speret

speretate omnium suorum peccatorum veniam? & quis non resummat ani-
 mum, vt ad arctissimam tecum necessitudinem aspiret: qui omnes ad illam
 inuitas? nolo animum abijcere, etiam si magnus sim peccator; cum videam
 talem promissionem factam Episcopo non iusto, ac feruenti; sed superbo,
 hypocrita, arroganti, adeoque sui ipsius amore ebrio, vt se *g diuitem & locu-*
pletem reputaret, cum verè *miser eset & miserabilis, & pauper, & cecus, & nudus,*
 adeoque DEO horribilis, vt parum abesset, quin *nec frigidum, nec calidum ex*
ore suo euomeret. Ita nobis suadet deuotissimus S. Bernardus: Omnis, inquit,
 animal licet onerata vitij, peccatis irretita, capta illecebris, exilio captiua,
 corpore carcerata, luto hærens, infixæ limo, confixæ curis, distenta negotijs,
 contracta timoribus, afflicta doloribus, erroribus vaga, sollicitudinibus an-
 xia, suspicionibus inquieta, & postremò aduena h *in terra inimicorum* (iuxta
 Prophetæ vocem) *comquinata cum mortuis, deputata cum descendenti- bus in in-*
ferno. Licet inquam sic damnata, & sic desperata, potest tamen in sese aduer-
 tere, non modò vnde respirare in spem veniæ, in spem misericordiæ queat:
 sed etiam vnde audeat aspirare ad nuptias verbi: cum DEO inire fœdus socie-
 tatis non trepidet: suaue amoris iugum cum Rege ducere Angelorum non
 vereatur. Qui denim non tute audeat apud eum, cuius se insignem cernit i-
 magine; illustrem similitudine nouit. Quid vereatur de maiestate, cui de ori-
 gine fiducia datur? tantum est vt curet naturæ ingenuitatem, vitæ honestate
 seruare imò cœlesti decus, quod sibi originaliter inest, dignis quibusdã stu-
 deat morum affectumque venustare & decorare coloribus. Hæc S. Bernar-
 dus. Ex quibus id colligo, quòd quamuis tuas aspiciens miseras, meritò de-
 beas te demittere; & quemadmodum filius prodigus magnâ Dei gratiam re-
 putare, quod te *h facias sicut vnum ex mercenarijs suis:* eò quòd dignus non sis,
 qui filius eius voceris: conijciens tamen oculos in cœlestis huius Patris mi-
 sericordiâ infinitam, licebit plurimùm illi confidere. Et quemadmodum idẽ
 S. dixit, *quatenus in bonis Domini, fiducia pedem porrexeris eatenus possidebis:* quẽ-
 admodum eidem filio prodigo euenit: qui quamuis decreuerat, a Patre suo
 petere, vt ipsum faceret sicut vnum ex mercenarijs suis: quando vidit, se a-
 dedò amanter ac benignè a parente excipi, non id petijt: confidens se ad pri-
 mam filij dignitatem admittendũ: sicut reuera fuit admissus; & admitteret
 Pater hic cœlestis quemcumque simili fiducia ad eius misericordiam acce-
 dentem, acceptantem eius vocationem; & quod ipse iusserit, exequentem.

ALIA pusillanimitatis ac diffidentia motiua solent habere peccatores,
 propter horrendas tentationes, quibus Dæmò volentes diuinam vocatio-
 nem sequi, & in bene cœptis perseverare, oppugnat: Sed quoniam de ijs om-
 nibus inferius specialis instituetur tractatio, ibi licebit videre, quam debi-
 le sit fundamentum, propter illas diffidere.

g. Apo. 3. 17

Serm. 34.
in Cant.

"

h Bar. 3. 10.

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"